

af den vej eller plads, der er omfattet af tidsbegrænsningen.

Denne begrænsning administreres ofte ved udstedelse af mærkater, der angiver, at en restriktion ikke omfatter køretøjer med denne mærkat. Af praktiske grunde overlader politiet det til vedkommende kommune at administrere udstedelsen af disse mærkater.

Imidlertid må det anses for tvivlsomt, om en sådan overdragelse af administrationen af undtagelser fra parkeringsrestriktioner kan foretages uden særlig lovhjemmel.

Det foreslås derfor, at der indføres udtrykkelig hjemmel til, at politiet efter aftale med vedkommende kommune kan overdrage administrationen af disse ordninger til kommunen.

Til nr. 15

Som omtalt under nr. 12 og 14, kan ministeren som klagemyndighed efter vejlovgivningen kun tage stilling til retlige spørgsmål. De forhold, der kan klages over efter færdselslovens § 100, er de samme forhold, der kan klages over efter lov om offentlige veje, nemlig en vejbestyrelses beslutning efter sidstnævnte lov om udførelse af vejarbejder på dens veje.

Der er således efter ændring af vejlovens klagebestemmelser i 1991 en videregående klageadgang efter færdselslovens § 100 end efter vejlovens klagebestemmelser.

Da det er mest hensigtsmæssigt, at spørgsmålet om klager over vejbestyrelses beslutninger vedrørende deres veje fremgår af den lov, der indeholder hjemmel til disse beslutninger, foreslås klagebestemmelsen i færdselslovens § 100 ophævet.

Til nr. 16

Der er tale om en redaktionel ændring af bestemmelserne.

Bestemmelsens 2.-5. punktum blev indsat ved lov nr. 98 af 9. februar 1994 om ændring af færdselsloven, vægtafgiftsloven og lov om afgift af ansvarsforsikring af motorkøretøjer m.v.

Ved i forbindelse hermed at anvende udtrykket »motorkøretøj« i stedet for udtrykket »motordrevne køretøjer«, som i bestemmelsens 1. punktum, er dele af bestemmelsen utilsigtet blevet for snæver.

Ved motordrevne køretøjer forstås køretøj, der er forsynet med motor som drivkraft, med undtagelse af visse kørestole. Motordrevne køretøjer opdeles i motorkøretøj, traktor, motorredskab og knallert. Ved ændringen tydeliggøres det, at visser udenlandske selskaber også kan tegne forsikringer for de tre sidstnævnte kategorier af køretøjer, samt at alle forsikringsselskaber, der tegner forsikringer for disse

køretøjskategorier, skal være medlem af DFIM, samt at forsikringsselskaber, der tegner forsikringer for registreringspligtige motordrevne køretøjer, skal anmelde dette til Centralregisteret for Motorkøretøjer.

Til nr. 17

Forslaget har til formål at gennemføre strafferetlig ligestilling mellem offentlige myndigheder og private selskaber m.v. på færdselslovsområdet.

De gældende regler i færdselsloven indeholder kun hjemmel til at pålægge private og selskaber m.v. bødeansvar.

Efter færdselslovens § 118, stk. 7, kan der for overtrædelser, der begås af et aktieselskab, andelsselskab eller lignende, pålægges selskabet som sådant bødeansvar. Lignende bestemmelser findes i en lang række andre love.

Ved Højesterets dom af 29. januar 1986 (»Farum-sagen«), gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1986 side 183, blev det fastslået, at kildeskattelovens § 77, som indeholder en bestemmelse svarende til færdselslovens § 118, stk. 7, ikke indeholder hjemmel til at pålægge en kommune bødeansvar. Retsstillingen er således den, at lovens forbuds- og påbudsnormer på den ene side også retter sig til offentlige myndigheder, mens de offentlige myndigheder på den anden side ikke kan pålægges bødeansvar.

Tilsvarende ansvarsregler er gennemført i bl.a. lov om godskørsel, i lov om arbejdsmiljø, og i en række love under Miljøministeriet.

Adgangen til at gøre individuelt strafansvar gældende over for de enkelte offentligt ansatte berøres ikke af det foreliggende lovforslag. Det vil således eksempelvis være muligt både at pålægge myndigheden og chaufføren eller andre ansatte bøde, men dette spørgsmål afgøres i hvert enkelt tilfælde af anklagemyndigheden.

Til nr. 18

Der er tale om en redaktionel ændring som følge af, at retsplejelovens §§ 782 og 783 ved lov nr. 227 af 6. juni 1985 om ændring af retsplejeloven blev ændret til §§ 824 og 825.

Til nr. 19

Ændringen er en konsekvens af, at der senest den 1. juli 1996 ved ikrafttrædelsen af direktiv 91/439/EØF om kørekort (»det 2. kørekortdirektiv«) indføres særlige krav for at opnå adgang til at føre stor motorcykel for den, der erhverver motorcykelkørekort efter de nye regler.